

Γ'

μοίρα κι άνθρωποι

Αν αξιώσει και φτερουγίσουν πάλι
τα πουλιά της ελπίδας
το βλέμμα μου θα στρέψω σ' ήσυχες αμμουδιές
να παλέψει με τη μουσική της αφρισμένης θάλασσας
κι ας γκρεμιστεί
στα βράχια της λησμονιάς.
Αν αξιώσουν να μην ανθίσουν πάλι
τ' άνθη της καρτεροσύνης
θα χαράξω τα φτερουγίσματα της ψυχής
με τα χρέη της ζωής μου
σε σώματα ατσαλένια και θαμπά
και θα μετρώ τα παιδιά που θα γεννηθούν
στ' αγνάντεμα της ελπίδας
και της καρτεροσύνης.